

законодавства межі цієї діяльності, але без зазіхання на конституційні права і свободи громадян.

Сьогодні можна, підсумовуючи, переконатися в тому, що складності і стихійність розробки і внесення численних законопроектів для розгляду Верховною Радою України можна було б уникнути, якщо була б прийнята Концепція правової політики, відповідно до якої повинні бути побудовані законотворча діяльність Верховної Ради України та підзаконна нормотворчість. Унесення на виконання конституційних положень проект закону про основні засади внутрішньої і зовнішньої політики має визначити і пряму необхідність розробки Концепції правової політики [4, с.68].

За умови сучасного загострення в Україні багатьох економічних, соціальних, політичних та інших суспільних проблем, конкурування демократичних засад державного життя із правопорядком і законністю, наслідком якого є послаблення правового режиму забезпечення прав і свобод людини, на наш погляд, стабілізаційний вплив Концепції правової політики очевидний.

На жаль, практику нормотворчої діяльності стосовно закріплення концептуальних засад розвитку вітчизняного законодавства та правової політики не можна назвати системною. Так, концепції, прийняті на рівні різних за юридичною силою нормативних актів, стосувалися або питань галузевого розвитку, або окремих питань розвитку вітчизняного законодавства.

Список використаних джерел:

1. Рабінович П.М. Загальна концепція правової реформи в Україні: до характеристики вихідних засад // Вісник Академії правових наук України. - 2006. - № 1. С.17.
2. Конституції і конституційні акти України. Історія і сучасність / За ред. Ю.С.Шемшученко. - К.: Ін-т держави і права ім. В.М.Корещького НАН України, 2007. - С.86.
3. Воронов І. Правова держава як взаємообумовленість двох формуючих понять: держави і права // Актуальні проблеми політики: Збірник наукових праць. - Випуск 15 / Гол. ред. С.В.Ківалов/. - Одеса: Юридична література. - 2006. - С. 311.
4. Аналіз державної політики в Україні: навчальна дисципліна, сфера професійної діяльності, галузь прикладних досліджень. Збірка документів і матеріалів/ Укл. О.І.Кілевіч, В.В.Тертичка. - К.: «К.І.С.», 2006. - С.68.

Особисті права та свободи людини й громадянина в Україні та їх утвердження і забезпечення у діяльності міліції

Данилюнок Н.Д., курсант ННІПФПСКМ НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Барчук Г.І.*

Одним з основних і найважливіших завдань працівників органів внутрішніх справ є забезпечення та утвердження особистих прав і свобод людини й громадянина в Україні. Діяльність міліції підпорядкована загальній меті, яка випливає зі ст..1 Закону України «Про міліцію»: «Захист життя і здоров'я, прав і свобод громадян... « та ст..5 «Діяльність міліції та права громадян». Права та свободи людини - це найбільша суспільна цінність, особливо у цей складний та несприятливий період в історії сучасної української держави. Але попри всі надзвичайні події, які відбуваються протягом останніх років, питання захисту прав і свобод людини набуває все більш широкого вираження та осмислення, стає актуальним і розповсюдженим, а їх забезпечення - це найголовніший обов'язок працівників правоохоронних органів, особливою частиною міліції.

«Людина прийшла до суспільства не для того, щоб мати менше прав, ніж вона мала раніше, а для того, щоб ці права краще оберігати» - справедливо наголошував Т.Пейн. Положення Конституції України свідчать про прагнення держави до неухильного забезпечення прав людини та громадянина, про закріплення їх нормою повсякденного життя суспільства і головним напрямком

діяльності будь-якого державного органу. Україна як держава виконує функції головного гаранта дотримання й захисту прав та свобод людини, оскільки її конституція проголосила саме це найвищою цінністю. Міліція від імені держави виступає гарантом особистих прав і свобод людини й громадянина.

Вивченню даної теми приділяли увагу значно велика кількість учених, серед яких можна виділити: Нагодченко В., Криштанович М., Андрушко В., Вознюк В., Гамалій І., Горова О., Нижик Н., Ківалов С., Благівісний С., Бородін І., Бесчасний В., Домбровська О. та інші.

Питання прав і свобод людини нині є найважливішою проблемою внутрішньої та зовнішньої політики всіх держав світової співдружності. Саме стан справ у сфері забезпечення прав і свобод особи, їх практичної реалізації є тим критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного розвитку будь-якої держави й суспільства в цілому. На українських теренах питання прав людини та їх захисту порушувалися ще в Конституції Пилипа Орлика 1710 р. Остаточне становлення прав людини і громадянина як абсолютної соціальної цінності пов'язане з поваленням феодалізму й проголошенням за часів буржуазних революцій свободи людини. У Декларації незалежності США 1776 р. підкреслено: «Ми вважаємо за очевидне такі істини: усі люди створені рівними і всі вони обдаровані своїм Творцем деякими невідчужуваними правами, до яких належать: життя, свобода і прагнення до щастя. Для забезпечення цих прав засновані серед людей уряди, що запозичують свою справедливую владу за згодою тих, ким вони керують». У Декларації прав людини і громадянина, прийнятій у Франції 1789 р., проголошувалося: «1. Люди народжуються і зостаються вільними та рівними в правах. 2. Метою кожного державного союзу становить забезпечення природних і невідчужуваних прав людини. Такими є свобода, власність, безпека і опір пригнобленню».

Наша країна перебуває в процесі політичної, юридичної, економічної, соціальної та культурної інтеграції європейських держав, що становить значний вплив на всі сфери розвитку держави. В умовах інтеграції стан і забезпечення особистих прав і свобод людини і громадянина вийшов на нову ланку, яка становить ефективну перспективу «відродження» діяльності держави. На основі досвіду зарубіжних держав в Україні повинна бути вироблена стратегія щодо попередження порушень прав і свобод людини. Тому нагальною є потреба наукового обґрунтування процесу запровадження у вітчизняну правову систему міжнародно-правових стандартів, насамперед щодо утвердження, забезпечення й захисту прав та свобод людини й громадянина, дослідження можливостей їх адаптації в Україні з урахуванням умов перехідного періоду нашої держави й суспільства, національних традицій і менталітету, позитивних здобутків українських правників. Усі держави пов'язані між собою міжнародним правом, і права людини в кожній з них захищаються різноманітними засобами. Ступінь реалізації прав людини в державі багато в чому залежить від неухильного дотримання та виконання законів. Вищезгадані обставини дають підставу звернути увагу на те, що європейські стандарти прав та свобод людини інколи можуть бути безпосередньо спрямовані на регламентацію діяльності міліції.

Загалом, діяльність органів внутрішніх справ щодо захисту прав і свобод людини як важливої умови забезпечення національної безпеки держави буде відповідати вимогам ефективності за умов її належного законодавчого, організаційного та наукового забезпечення. Головне, щоб кожен співробітник органів внутрішніх справ, як представник державної виконавчої влади був видданим своїй професії, дотримувався Присяги працівника органів внутрішніх справ. А виконуючи всі ці вимоги, міліція вийде на новий рівень розвитку, який

не тільки підвищить авторитет органів внутрішніх справ, а й посилить взаємодію з населенням. Що дасть змогу кожному громадянину нашої держави відчутти спокій і захищеність, допомогу і небайдужість та гарант забезпечення особистих прав і свобод людини і громадянина, які передбачені Основним Законом нашої Держави.

Сучасна конституційна реформа та децентралізація влади як фактор ефективної євроінтеграції України

Демиденко В.О., кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри конституційного та міжнародного права НАВС

12 лютого 2015 року у Мінську завершилися багатогодинні переговори «норманської четвірки» за участю президентів України, Росії, Франції і канцлера Німеччини. За результатами проведених переговорів сторони намітили низку конкретних кроків, що спрямовані на припинення вогню на Донбасі.

Як оголосив Президент України П.Порошенко, один із кроків має бути спрямований на децентралізацію влади в межах конституційної реформи в Україні.

Зауважу, що проведення конституційної реформи в нашій державі вже давно назріло. Без системних, комплексних заходів в цьому напрямку взагалі не можливий динамічний поступ нашої держави.

Нагадаю, як відомо, Верховна Рада України 21 лютого 2014 року прийняла Закон України «Про відновлення дії окремих положень Конституції України» за № 742-УІІ. Відповідно до нього в Україні почала діяти Конституція України від 28 червня 1996 року зі змінами, внесеними законами України [від 8 грудня 2004 року № 2222-ІУ](#) (щодо повернення до парламентсько-президентської республіки), [від 1 лютого 2011 року № 2952-УІ](#) (зміна строків повноважень народних депутатів України, Президента України, депутатів місцевих рад та сільських, селищних, міських голів) та [від 19 вересня 2013 року № 586-УІІ](#) (зміни щодо конституційних повноважень Рахункової палати).

Проте чинна Конституція України (з внесеними змінами та доповненнями до неї) перетворилася на вкрай недосконалий документ, що не дає відповіді на ключові питання щодо формування органів публічної влади, розумного поєднання державної і муніципальної влади щодо здійснення управління, характеру взаємовідносин органів державної влади та органів місцевого самоврядування та фактично до певної міри спрямована на розбалансування апарату держави, перш за все виконавчої гілки влади.

Адже, для прикладу, відповідно до ст. 114 Конституції України Прем'єр-міністр України призначається Верховною Радою України за поданням Президента України. Кандидатуру для призначення на посаду Прем'єр-міністра України вносить Президент України за пропозицією коаліції депутатських фракцій у Верховній Раді України, сформованої відповідно до статті 83 Конституції України. Міністр оборони України та Міністр закордонних справ України призначаються Верховною Радою України за поданням Президента України, інші члени Кабінету Міністрів України призначаються Верховною Радою України за поданням Прем'єр-міністра України.

Проаналізувавши положення вказаної статті постають логічні питання:

В які строки Президент України вносить подання щодо кандидатур на посади Міністра оборони, Міністра закордонних справ України? Внесення подання щодо кандидатури на посаду Прем'єр-міністра України - це право Президента України чи обов'язок? Іншими словами, чи може Президент